

Baykuşun Altın Kütüphanesi



Ebru Mina TOMURCUK

Baykuşun Altın Kütüphanesi

Ebru Mina TOMURCUK



Yaşlı bir meşe ağacının dallarının yükseklerinde Olive adında kahverengi bir baykuş yaşırdı. Yumuşak kahverengi ve krem tüyleri, karanlıkta her şeyi gören büyük, yuvarlak kehribar gözleri vardı. Boynunda bir ipe asılı, pirinç çerçeveli küçük bir okuma merceği dururdu. Her gece Olive yıldızları izler ve onların anlatabileceği hikâyeleri merak ederdi. Sessiz şeyleri, parlak şeyleri ve ormanın sessizliğini severdi.



Ay ışığıyla aydınlanan bir gece Olive, meşe gövdesindeki bir kovuktan gelen hafif bir altın parıltı fark etti. Onu daha önce hiç görmemişti. Merakla aşağı süzüldü ve içeri baktı. Köklerden yapılmış dar bir merdiven toprağın derinliklerine iniyordu ve her adımda parıltı daha da güçleniyordu. Olive'in kalbi hayretle hızlı hızlı çarpıyordu. Kanatlarını bedenine yaklaştırdı ve ışığı takip etti.



Merdivenin dibinde Olive raflarla dolu bir oda buldu. Her boydan kitap duvarları kaplamıştı ve her biri minik yıldız ışığı noktalarıyla pırıldıyordu. İçlerindeki sözcükler küçük takımyıldızlar gibi ışıldıyordu. Olive şaşkınlıkla nefesini tuttu. Daha önce bu kadar güzel bir şey görmemişti. Bunun gizli ve değerli bir kütüphane olduğunu hemen anladı. Onu korumaya söz verdi.



Olive kanadıyla bir kitabı kaldırıp açtı. Sayfalar parlıyor ve pırıldıyordu, ama harfler anlayamadığı biçimlerde dans edip dönüyordu. Denemekten vazgeçmedi ama ışıltılı sözcükler bir türlü yerinde durmuyordu. Olive içini çekti. Yıldız ışığı hikâyelerini okumayı o kadar çok istiyordu ki. Kitabı usulca kapatıp rafa geri koydu, biraz üzgün hissediyordu.



Ertesi gece Olive pirinç okuma merceęiyle geri döndü. Sözcüklerin netleşmesini umarak merceęi sayfaların üzerinde tuttu. Daha da parlak ışıldıyorlardı, ama yine de okuyamıyordu. 'Keşke nasıl olduğunu bilseydim,' diye fısıldadı. Parlayan kitapların arasında sabırla ve umutla oturdu. Kütüphane de onunla birlikte bekledi, karanlıkta yumuşakça parlıyordu.



Tam o sırada merdivenden minik bir ses geldi. Olive'in avucundan büyük olmayan küçük bir fare göründü. Dikişli cebi olan küçük mavi bir yelek giymişti ve cebinden kısa bir kurşun kalem çıkıyordu. Sıcak gri tüyleri tırmanmaktan tozlanmıştı. 'Merhaba,' dedi fare. 'Benim adım Pip. Altın ışığı gördüm ve peşinden geldim. Burası neresi?'



Olive yuvarlak kehribar gözlerini kırıştırdı. 'Burası gizli bir kütüphane,' dedi. 'Kitaplar yıldız ışığıyla dolu, ama ben onları okuyamıyorum.' Pip'in pembe kulakları heyecanla seğirdi. Parlayan bir kitaba yaklaştı ve sayfalara baktı. 'Sanırım bunu okuyabilirim,' dedi. 'Harfler yıldızlardan yapılmış. Hikâyeler yazıyorlar. Sana göstereyim.'



Pip kitabın üzerine tırmandı ve minik patisiyle ısıltılı sözcüklerin üzerinde gezinerek okudu. 'Bir zamanlar bir yıldız denize düşmüş,' diye okudu. 'Ve dalgalar onu eve taşımış.' Olive yaklaştı, püsküllü kulak tüyleri sayfaya değdi. Hikâye bir ışık şeridi gibi açıldı. Can kulağıyla dinledi. Pip bitirdiğinde kanatlarını usulca çırpı. 'Bana öğret,' dedi.



Ondan sonra her gece Olive ve Pip altın kütüphanede buluştu. Pip, Olive'e yıldız ışığı sözcüklerini okumayı gösterdi. Kısa kurşun kalemiyle havadaki desenleri işaretledi. Olive sabırla çalıştı ve kısa süre sonra birkaç sözcüğü tek başına okuyabildi. Cesur yolculuklar, iyi kalpli yabancılar ve uzak diyarlar hakkında okudular. Paylaştıkları her hikâyeyle kütüphane daha da ısındı.



Haber orman hayvanları arasında yayıldı. Bir sincap hikâye dinlemek istedi. Sonra bir tavşan ve bir tarla faresi ailesi. Olive ve Pip hepsini hoş karşıladı. Kitapların parıltısı altında yüksek sesle okudular ve dinleyenlerin gözleri hayretle büyüdü. Kütüphane, arkadaşlar ve yumuşak kahkahalarla dolu bir buluşma yeri oldu. Yıldız ışığı hikâyeler kendilerine saklanamayacak kadar güzeldi.



Ama bir gece kovuktan esen rüzgâr kitapları dağıttı. Bazı sayfalar yırtıldı ve yıldız ışıkları titredi. 'Olamaz!' diye bağırdı Olive. 'Hikâyeler solabilir!' Pip kısa kurşun kalemını çıkardı. 'Bunu düzeltebiliriz,' dedi. 'Sözcükleri kopyalar, sayfaları onarırız.' Birlikte bütün gece çalıştılar, dikkatle ve sevgiyle, ta ki her kitap yeniden parlayana kadar.



O günden sonra Olive ve Pip kütüphaneye özel bir özen gösterdi. Rafların tozunu aldılar, ciltleri onardılar ve yıldız ışığının hiç solmaması için her kitabı sık sık okudular. Diğer hayvanlara da parlayan sözcükleri okumayı öğrettiler. 'Bilgi bir hazinedir,' dedi Olive. 'Onu korumalıyız.' Pip başını salladı. 'Ve paylaşmalıyız,' diye ekledi. 'Arkadaşlar böyle yapar.'



Altın kütüphane dostluk ve öğrenme yeri oldu. Olive ve Pip hiç ayrılmadı. Yorgun olduğunda onu kanadında taşıdı. O da kısa kurşun kalemini sivriltip en sevdikleri sayfaları işaretledi. Her ziyaretçinin kendini hoş karşılanmış hissetmesini sağladılar. Yıldız ışığı hikâyeler, birçok el ve kalp tarafından korunduğu için her zamankinden daha parlak parlamaya devam etti.



Mevsimler geçti ve yaşlı meşe ağacı daha da uzadı. Hikâyeleri dinlemeye yeni hayvanlar geldi, bazıları okumayı öğrenmek için kaldı. Olive'in pirinç okuma merceği gururla boynunda asılıydı. Küçük arkadaşı sayesinde iyi bir okuyucu olmuştu. 'Bana hikâyelerin saklanmaya değer olduğunu öğrettin,' dedi Pip'e. 'Sen de bana paylaşmanın onları parlatıldığını öğrettin,' diye yanıtladı o.



Böylece baykuş ve fare altın kütüphaneyi birlikte korudu. Bilginin kilit altına alınmayacak, herkesle paylaşılacak, korunmaya değer bir hazine olduğunu biliyorlardı. Yıldız ışığı sözcükler, biri onları yüksek sesle her okuyuşunda biraz daha parlayarak ışıldamaya devam etti. Ve eğer bir gün yaşlı bir ağaçta altın bir parıltı görürseniz, bilin ki hikâyeler orada sizin için hâlâ parlıyor.



Ormanın kalbinde gizli kütüphane hâlâ bekliyor. Olive ve Pip yan yana oturmuş, yıldızların ışığında okuyorlar. Önemli olan şeylere özen gösterdiğimizde dostluğun büyüdüğünü ve hikâyelerin dinleyen herkese ait olduğunu öğrendiler. Yani eğer parlayan bir kitap bulursanız, onu usulca açın ve ışığını paylaşın. Baykuş ve fare bunu yaptığınız için sevinecek.